

kowemi; postępowanie karne w powyższych sprawach nie będzie wdrażane, a wdrożone będzie umorzone.

Jeśli jednak czyn taki jest przestępstwem z chęci zysku, albo przestępstwem przeciw obowiązkowi subordynacji wojskowej, polegającym na czynnym targnięciu się na przełożonego, albo dezercją, za którą kodeks wojskowy przewiduje karę śmierci, wówczas mają zastosowanie postanowienia art. 5.

Puszcza się w niepamięć i przebacza wszelkie inne w poprzednich postanowieniach tej ustawy niewyłączone, a rozpoczęte najpóźniej w dniu 30 marca 1923 r. dezercje i uchylenia się od służby wojskowej, o ile sprawca przed upływem jednego miesiąca od dnia ogłoszenia tej ustawy został ujęty, lub stał się do dyspozycji właściwej władzy celem wykonania obowiązków służby wojskowej.

Art. 8. W razie zbiegu przestępstwa, ulegającego amnestji, z przestępstwem, nie ulegającym amnestji, kara, orzeczona z uwzględnieniem zbiegu, względnie kara łączna, będzie złagodzona według słusznego uznania sędziego; przepis niniejszy nie wyklucza umorzenia w myśl postanowienia niniejszej ustawy toczącego się postępowania sądowego odnośnie do poszczególnych zbiegających się przestępstw.

Art. 9. W wypadkach, objętych art. 5 punkt b), art. 6 ustęp pierwszy i ostatni i art. 7, niezdolność, będąca skutkiem karno-sądowego skazania, lub kary dodatkowe na czci ustają z chwilą odcierpienia kary, a jeśli według postanowień tej ustawy wykonania kary zaniechano, natychmiast z mocy samej ustawy.

Art. 10. W wypadkach, w których nie stosuje się art. 4 p. b), sąd może postępowanie umorzyć, lub postępowania nie wdrażać, jeśli według okoliczności danego wypadku należałoby, niezależnie od kar dodatkowych, wymierzyć karę pozbawienia wolności w rozmiarze, nie przenoszącym trzech miesięcy. W powyższych wypadkach sąd może postępowanie umorzyć, lub postępowania nie wdrażać jedynie za zgodą prokuratora, a sąd powiatowy lub pokoju jedynie za zgodą prokuratora przy sądzie okręgowym.

Przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do przestępstw, popełnionych z nędzy (art. 5 p. b), jeśli należałoby wymierzyć karę, nie przenoszącą jednego roku pozbawienia wolności.

Art. 11. Umorzenie w myśl niniejszej ustawy toczącego się postępowania będzie z mocy samego prawa uchylone, jeśli osoba, przeciw której toczyło się postępowanie, oświadczy w ciągu miesiąca po zawiadomieniu o zastosowaniu amnestji, że domaga się przeprowadzenia tego postępowania.

Art. 12. Przepisy ustawy niniejszej, dotyczące umorzenia kar, prawomocnie orzeczonych, stosują się również do przestępstw, ściganych z oskarżenia prywatnego, na wniosek lub z upoważnienia; natomiast do tych przestępstw nie stosują się przepisy, dotyczące umorzenia, lub zaniechania postępowania karnego.

Art. 13. Postanowienia niniejszej ustawy stosują się do osób, które korzystały z ogólnego, lub

szczególnego aktu łaski, jedynie wówczas i o tyle, o ile poprzedni akt łaski przyznawał im ulgi w mniejszym rozmiarze.

Art. 14. Amnestję stosuje władza, zarządzająca wykonanie wyroku, względnie orzeczenia, o ile jej nie zastosowano już przy wydaniu wyroku, względnie orzeczenia.

W sprawach, należących do właściwości sądu okręgowego, wątpliwości w przedmiocie amnestji rozstrzygać należy na wniosek prokuratora lub stron na posiedzeniu niejawnym (gospodarczem) po wysłuchaniu prokuratora; to samo postępowanie stosuje się z urzędu lub na wniosek w razie zbiegu przestępstw (art. 8), tudzież na wniosek prokuratora w wypadkach, przewidzianych w art. 10. Od decyzji można wnieść zażalenie w ciągu miesiąca od jej doręczenia na piśmie. Zażalenie wnieść należy do sądu, w toku instancji przełożonego, który rozstrzyga ostatecznie.

W sprawach, należących do właściwości sądów powiatowych lub pokoju, zażalenie w tym samym terminie wnieść należy do sądu okręgowego. Poza rozprawą główną sędziego pokoju orzeka zawsze bez udziału ławników.

Art. 15. W zakresie sądownictwa wojskowego, tudzież w postępowaniu przed władzami administracyjnymi stosuje się odpowiednio art. 14.

Art. 16. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wojskowych i Spraw Wewnętrznych.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Głabiński*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

Minister Spraw Wojskowych: *Szeptycki*

556.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 6 lipca 1923 r.

o ustanowieniu urzędu Ministra Reform Rolnych.

Art. 1. Ustanawia się urząd Ministra Reform Rolnych. Do zakresu jego działania należą sprawy przebudowy ustroju rolnego.

Art. 2. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy znosi się urząd Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego, a uprawnienia, zastrzeżone w poszczególnych ustawach zarówno jemu, jak i Głównemu Urzędowi Ziemskiemu, przechodzą na Ministra Reform Rolnych.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

557.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 28 czerwca 1923 r.

o przyznawaniu premii za wykrycie przekroczeń rozporządzeń, dotyczących obrotu walutami i dewizami.

Na mocy art. 3 i 9 ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi, oraz z obrotu obcymi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, które się przyczyniły do wykrycia przekroczeń rozporządzeń wydawanych na mocy ustawy z dn. 2 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 25 poz. 154) lub do ujęcia sprawców będą otrzymywały ze Skarbu Państwa nagrody pieniężne według zasad, ustalonych w niniejszym rozporządzeniu bez względu na to, czy miały bezpośredni obowiązek zwalczania tych przekroczeń, czy też takiego obowiązku nie miały.

§ 2. Nagrody powyższe będą przyznawane przez Ministra Skarbu po zapadnięciu prawomocnego skazującego wyroku sądowego na wniosek specjalnej powołanej przez komisji.

§ 3. Wysokość nagrody określa się w zależności od stopnia zasługi danej osoby, oraz ważności wykrytego przekroczenia według następującej skali:

- a) w razie przytrzymania zarówno sprawcy jak i przedmiotu przekroczenia — od 40 — 75% wartości przedmiotu przekroczenia i orzeczonej przez sąd grzywny;

b) w razie przytrzymania tylko samego przedmiotu przekroczenia 30 — 60% wartości przedmiotu przekroczenia;

c) w razie ujęcia samego tylko sprawcy od 30 — 60% orzeczonej przez sąd grzywny.

§ 4. Na poczet nagrody należnej według § 3 niniejszego rozporządzenia przed prawomocnym rozstrzygnięciem sprawy przez sąd może Minister Skarbu zarządzić wypłacenie zaliczki nie przewyższającej 50% przypadającej nagrody według tymczasowego obliczenia.

W wypadkach szczególnej wagi Minister Skarbu ma prawo przyznawać zaliczki ponad przewidzianą w tym paragrafie wysokość.

§ 5. W razie wątpliwości i w kwestjach nieuregulowanych niniejszym rozporządzeniem stosować należy odpowiednie postanowienia ustawy z dn. 26 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 104 poz. 950).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *H. Lindo*

558.

Obwieszczenie

z dnia 25 czerwca 1923 r.

w sprawie sprostowania omyłki w druku w ustawie z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 60, poz. 436) w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. № 85, poz. 464).

W ust. 2 art. 1 powołanej wyżej ustawy zamiast słów: „przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych” winno być: „przy Ministrze Spraw Wewnętrznych”.

Prezydent Rzeczypospolitej:

S. Wojciechowski

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*